ECLI:LV:AT:2022:1216.A420169021.6.S
Lieta Nr. A420169021, SKA-557/2022
Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
SPRIEDUMS
Rīgā 2022.gada 16.decembrī

Tiesa šādā sastāvā: senatores Ieva Višķere, Dzintra Amerika, Veronika Krūmiņa

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. D/ pieteikumu par Latvijas Universitātes 2021.gada 31.marta vēstulē Nr. 1-13/266 ietvertā atteikuma izsniegt pieprasīto informāciju atzīšanu par prettiesisku un pienākuma uzlikšanu izsniegt pieprasīto informāciju, sakarā ar /pers. D/ kasācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2021.gada 29.oktobra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicējs /pers. D/ vērsās Latvijas Universitātē (turpmāk – Universitāte) ar iesniegumu un vērsa uzmanību uz iespējamu plaģiātismu valsts amatpersonas – /amats/ /pers. G/ – bakalaura darbā, kā arī aicināja izvērtēt šo situāciju. Tā rezultātā Universitāte ierosināja administratīvo procesu, lai izvērtētu bakalaura grāda piešķiršanas pamatotību /pers. G/, un vēlāk informēja pieteicēju, ka 2021.gada 22.februārī Universitātes Juridiskās fakultātes domes sēdē tika pieņemts lēmums. Ar minēto lēmumu tika atcelts Juridiskās fakultātes domes /datums/lēmums par sociālo zinātņu bakalaura grāda tiesību zinātnē piešķiršanu /pers. G/ un anulēts viņam izsniegtais diploms, kā arī atzīts, ka maģistra diploms /pers. G/ nav anulējams (turpmāk – strīdus lēmums).

Pēc tam pieteicējs vairākkārt vērsās Universitātē ar iesniegumiem. Iesniegumos pieteicējs uzdeva jautājumus par /pers. G/ maģistra grāda pamatotību un maģistra darba pārbaudi, kā arī lūdza izsniegt viņam strīdus lēmumu.

2021.gada 31.martā Universitāte sniedza atbildes uz pieteicēja jautājumiem un vienlaikus atteicās izsniegt strīdus lēmumu. Atteikums tika pamatots ar to, ka pieteicējs nav attiecīgā administratīvā procesa dalībnieks un tādēļ viņam nav tiesību saņemt šo lēmumu.

[2] Pieteicējs vērsās Administratīvajā rajona tiesā un lūdza atzīt, ka Universitāte nav pienācīgi atbildējusi uz viņa iesniegumos uzdotajiem jautājumiem un ir prettiesiski atteikusies izsniegt strīdus lēmumu, kā arī lūdza tiesu uzdot Universitātei sniegt atbildes pēc būtības uz viņa jautājumiem un izsniegt viņam strīdus lēmumu.

[3] Administratīvā rajona tiesa ar 2021.gada 29.oktobra spriedumu noraidīja pieteikumu par Universitātes rīcību, atbildot uz uzdotajiem jautājumiem, un šajā daļā tiesas spriedums ir stājies spēkā.

Tiesa ar minēto spriedumu noraidīja arī pieteikumu pārējā daļā, proti, par Universitātes 2021.gada 31.marta atteikuma izsniegt strīdus lēmumu (turpmāk arī – Universitātes atteikums) atzīšanu par prettiesisku un strīdus lēmuma izsniegšanu. Šajā daļā tiesas spriedums ir pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[3.1] Pieteicējs ar lūgumu izsniegt strīdus lēmumu Universitātē vērsies kā persona, kura uzskata, ka ir administratīvās lietas par /pers. G/ diploma anulēšanu dalībnieks, ko apstiprina pieteicēja norāde, ka lēmuma neizsniegšana viņam liegtu iespēju to apstrīdēt un pārsūdzēt. Tomēr pieteicējs nav attiecīgās administratīvās lietas dalībnieks, lai arī lieta tika ierosināta, pamatojoties uz pieteicēja sniegto informāciju. Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 71.panta otrajai daļai pieteicējam šādā situācijā bija tiesības saņemt atbildi, ka saistībā ar viņa ziņojumu rosinātā administratīvā lieta ir izskatīta un kāds ir tās rezultāts, bet pieteicējam nav subjektīvo tiesību pieprasīt, lai viņam tiktu izsniegts pats administratīvais akts (strīdus lēmums). Līdz ar to Universitātes atteikums izsniegt strīdus lēmumu ir tiesisks.

[3.2] Pat ja pieņemtu, ka pieteicējs, pieprasot strīdus lēmuma izsniegšanu, Universitātē vērsās atbilstoši Informācijas atklātības likumam, arī šādā gadījumā Universitātes atteikums ir tiesisks, jo pieteicējs iestādei nebija norādījis, kāpēc (kādam mērķim) viņam strīdus lēmums, kas ir ierobežotas pieejamības informācija, nepieciešams. Tādēļ Universitātei nebija iespējams informācijas pieprasījumu izvērtēt atbilstoši Informācijas atklātības likuma prasībām.

Universitātei, ievērojot labas pārvaldības principu, gan būtu vajadzējis izskaidrot pieteicējam, ka strīdus lēmums ir ierobežotas pieejamības informācija, kas pieprasāma, pamatojot tās saņemšanas nepieciešamību. Pieteicējs ierobežotas pieejamības informācijas pieprasīšanas jomā ir zinošs, līdz ar to viņam bija jāzina prasības attiecībā uz šādas informācijas pieprasījuma noformēšanu.

[3.3] Arī pieteikumā tiesai pieteicējs nav izskaidrojis strīdus lēmuma saņemšanas nepieciešamību, tikai vispārīgi norādījis, ka tiesības iepazīties ar šo lēmumu viņam izriet no Informācijas atklātības likuma un ir sabiedrības interesēs, jo skar valsts amatpersonas iespējami prettiesisku rīcību. Līdz ar to arī tiesai nav iespējams izdarīt apsvērumus par to, vai pieprasītais lēmums pieteicējam ir izsniedzams.

[4] Pieteicējs par minēto spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību. Kasācijas tiesvedība tika ierosināta par spriedumu daļā, kas attiecas uz Universitātes atteikumu izsniegt pieteicējam strīdus lēmumu un uz pienākuma uzlikšanu Universitātei izsniegt pieteicējam šo lēmumu. Kasācijas sūdzībā norādīti turpmāk minētie argumenti.

[4.1] Tiesa ir kļūdaini secinājusi, ka Universitātes atteikums pieteicējam izsniegt strīdus lēmumu ir tiesisks. Tiesa ir nepamatoti atsaukusies uz Administratīvā procesa likuma 71.panta otro daļu, atzīstot, ka pieteicējs strīdus lēmumu pieprasīja kā persona, uz kuras ziņojuma pamata rosināta administratīvā lieta par diploma anulēšanu /pers. G/. /pers. G/ maģistra darba iespējamā plaģiātisma pārbaudes lietvedība netika sākta, pamatojoties uz pieteicēja sniegtajām ziņām.

[4.2] Turklāt, ja uz žurnālista iesnieguma pamata uzsāk administratīvo lietu, viņam informācija pienākas gan kā Administratīvā procesa likuma 71.panta otrās daļas subjektam, gan kā žurnālistam Informācijas atklātības likuma noteiktajā kārtībā. No pieteicēja iesniegumiem kopumā bija iespējams

saprast, ka pieteicējs kā žurnālists informāciju pieprasa Informācijas atklātības likuma izpratnē. Uz to norāda, piemēram, apstāklis, ka 2021.gada 17.marta iesniegumā pieteicējs savu interesi iegūt informāciju bija pamatojis ar žurnālista statusu un ieceri analizēt to, kā Universitāte izvērtē plaģiātisma gadījumu un kāpēc anulē bakalaura grādu, bet ne maģistra grādu.

[4.3] Tiesa bez jebkāda pamata ir secinājusi, ka informācija, kuru pieteicējs ir pieprasījis, būtu jāuzskata par ierobežotas pieejamības informāciju. Lietā nav nekādu pierādījumu, uz kuriem pamatojoties tiesa varētu šādu secinājumu izdarīt. Izdarot šādus secinājumus, tiesa ir pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 107.panta trešo daļu.

[4.4] Tiesa un Universitāte, atsakoties izsniegt pieteicējam strīdus lēmumu, ir pieļāvušas juridisko formālismu, kas nav vērsts uz taisnīga rezultāta sasniegšanu.

[5] Universitāte paskaidrojumos par kasācijas sūdzību norādīja, ka tā ir nepamatota.

Motīvu daļa

[6] Kasācijas kārtībā izvērtējams, vai tiesa pareizi piemērojusi tiesību normas, atzīstot, ka Universitātes atteikums izsniegt strīdus lēmumu ir tiesisks un arī tiesas procesā nav pamata uzdot izsniegt šo lēmumu.

I

[7] Tiesa atzinusi, ka Universitātes atteikums vērtējams kā tiesisks, jo pieteicējs strīdus lēmuma izsniegšanu esot prasījis kā subjekts, kurš bija ziņojis par /pers. G/ iespējamo pārkāpumu, un šādam subjektam nav tiesību pieprasīt uz ziņojuma pamata rosinātā procesa rezultātā izdotā lēmuma izsniegšanu. Turklāt pieteicējs neesot Universitātei paskaidrojis, kāpēc viņam nepieciešama konkrētā ierobežotas pieejamības informācija.

Senāts atzīst, ka tiesa, izdarot minētos secinājumus, nav pievērsusi uzmanību būtiskiem tiesiskajiem un faktiskajiem apstākļiem.

[8] Labas pārvaldības princips prasa, lai iestāde attiecībās ar privātpersonu ir pretimnākoša un sniedz ieteikumus un norādījumus par tiesisko ceļu, kādā privātpersona var sasniegt mērķi, kura dēļ tā vērsusies iestādē.

Šāds pienākums iestādei noteikts arī Administratīvā procesa likuma 59.panta pirmajā daļā, kas paredz, ka pēc administratīvās lietas ierosināšanas iestāde iegūst informāciju, kas saskaņā ar normatīvajiem aktiem ir nepieciešama, lai pieņemtu attiecīgo lēmumu. Lai iegūtu nepieciešamo informāciju un panāktu tiesisku, taisnīgu un efektīvu lietas izskatīšanu, iestāde pēc iespējas dod administratīvā procesa dalībniekiem norādījumus un ieteikumus.

Minētajās likuma normās būtībā atspoguļots administratīvajam procesam raksturīgais objektīvās izmeklēšanas princips, kas primāri uz iestādes „pleciem" uzliek atbildību veikt nepieciešamās darbības, lai tiktu noskaidroti lietas izlemšanai nepieciešamie apstākļi (sal. *Administratīvā procesa likuma 59.panta komentārs. Grām.: Administratīvā procesa likuma komentāri. A un B daļa. Sagatavojis autoru kolektīvs. Dr.iur. J. Briedes zinātniskajā redakcijā. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2013, 553.–556.lpp.*).

[9] Izskatāmajā gadījumā ar pieteicēja iesniegumu par strīdus lēmuma izsniegšanu Universitātē tika iniciēts administratīvais process par pieprasītās informācijas izsniegšanu. Tas nozīmē, ka iestādei bija jāapzinās tās pienākums un atbildība iespēju robežās noskaidrot apstākļus (tostarp, dodot pieteicējam norādījumus vai ieteikumus), kas nepieciešami pieteicēja pieprasījuma izlemšanai.

Tiesa konstatējusi, ka Universitāte pamatoti pieteicēja pieprasījumu uztvēra kā tādu, ko iesniedzis Administratīvā procesa likuma 71.panta otrās daļas subjekts, proti, persona, uz kuras ziņojuma pamata tika rosināta administratīvā lieta par /pers. G/ bakalaura darba iespējamu plaģiātu un piešķirtā diploma anulēšanu. Šādu secinājumu tiesa izdarījusi, balstoties uz to, ka informācijas pieprasījumā pieteicējs bija norādījis, ka /pers. G/ lietas lēmuma neizsniegšana liedz viņam šo lēmumu apstrīdēt un pārsūdzēt. Tiesa vienlaikus uzskatījusi, ka līdz ar to apstāklis, ka pieteicējs nav /pers. G/ lietas procesa dalībnieks, ir pietiekams pamats pieteicēja informācijas pieprasījuma noraidīšanai.

Tomēr tiesa nav pievērsusi pienācīgu uzmanību tam, ka atbilstoši Administratīvā procesa likuma 54.panta (Informācijas sniegšana) pirmajai daļai privātpersonai, kas nav administratīvā procesa dalībnieks, informāciju sniedz saskaņā ar Informācijas atklātības likumu un citiem normatīvajiem aktiem. Tātad jebkurai iestādei ir jāapzinās, ka situācijā, kad administratīvā akta izsniegšanu prasa persona, kas nav attiecīgā akta izdošanas procesa dalībnieks, iestādei šis informācijas pieprasījums ir jāvērtē Informācijas atklātības likuma regulējuma kontekstā. Kā pamatoti uzsvērts kasācijas sūdzībā, tas, ka persona atbilst Administratīvā procesa likuma 71.panta otrās daļas subjekta statusam, neatņem šai personai tiesības saņemt informāciju atbilstoši Informācijas atklātības likuma regulējumam.

Tas nozīmē, ka arī tad, ja pati persona administratīvā akta izsniegšanu prasa kā 71.panta otrās daļas subjekts, tas neatbrīvo iestādi no pienākuma izskaidrot personai, kādā kārtībā informāciju var saņemt atbilstoši Informācijas atklātības likuma normām, tostarp vēršot uzmanību uz informācijas saņemšanas nepieciešamības pamatošanu. Iestādei ir jāapzinās, ka informācijas pieprasīšanas process arīdzan ir administratīvais process, tas nozīmē, ka tā ietvaros iestādei ir pienākums iespēju robežās noskaidrot apstākļus, kas ir būtiski, lai izlemtu informācijas pieprasījumu.

[10] Tiesa pārsūdzētajā spriedumā ir konstatējusi, ka Universitāte ir pieļāvusi kļūdas, neizskaidrojot pieteicējam informācijas pieprasījuma izlemšanas kārtību. Tomēr no sprieduma izriet, ka tiesai šis apstāklis nav šķitis tik nozīmīgs, lai tas varētu ietekmēt Universitātes atteikuma tiesiskumu, jo pieteicējam esot zināma informācijas pieprasīšanas kārtība. Vienlaikus tiesa nav norādījusi nevienu apstākli, kas liecinātu, ka pieteicējs apzinājās to, ka strīdus lēmums ir uzskatāms par ierobežotas pieejamības informāciju un tāpēc nepieciešams īpaši pamatot šādas informācijas saņemšanas nepieciešamību (no kasācijas sūdzības izriet, ka pieteicējs strīdus lēmumu uzskata par vispārpieejamu informāciju).

Turklāt jebkurā gadījumā tas vien, ka pieteicējs, tiesas ieskatā, ir pieredzējis informācijas pieprasītājs, neatbrīvo iestādi no atbildības pienācīgi noskaidrot pieteicēja lietas izlemšanai nepieciešamos apstākļus.

[11] Kasācijas sūdzībā arī norādīts, ka pieteicējs par Administratīvā procesa likuma 71.panta otrās daļas subjektu būtu uzskatāms tikai tiktāl, ciktāl strīdus lēmumā izlemts par bakalaura diploma anulēšanu, jo pieteicējs bija ziņojis par iespējamu plaģiātismu /pers. G/ bakalaura, nevis maģistra darbā. Arī Universitāte nenoliedza, ka jautājums par maģistra diploma anulēšanu netika rosināts sakarā ar pieteicēja sniegtu ziņojumu.

Kā redzams no pārsūdzētā sprieduma aprakstošās daļas, pieteicējs minēto argumentu bija izteicis arī tiesai papildu paskaidrojumos. Tomēr tiesa tam nav pievērsusi uzmanību un savu secinājumu, ka pieteicējs strīdus lēmumu pieprasījis kā 71.panta otrās daļas subjekts, būtībā ir balstījusi vienīgi uz to, ka informācijas pieprasījumā pieteicējs bija norādījis, ka strīdus lēmuma neizsniegšana liedz viņam to apstrīdēt un pārsūdzēt.

Tiesa, izdarot minēto secinājumu, nav vērtējusi arī to, vai no strīdus lēmuma pieprasījuma kopsakarā ar iesniedzēja iesniegumiem ar jautājumiem par /pers. G/ lietas izskatīšanu varēja (vajadzēja) saprast, kas ir pieteicēja intereses pamatā. Tiesa, konstatējot, ar kādu mērķi pieteicējs prasīja

Universitātei strīdus lēmuma izsniegšanu, ir izolēti aplūkojusi tikai to iesniegumu, kurā pieteicējs konkrēti prasīja strīdus lēmuma izsniegšanu.

Senāts piekrīt kasācijas sūdzībā norādītajam, ka šāda tiesas pieeja konkrētajos apstākļos vērtējama kā pārlieku formāla. No lietas materiāliem izriet, ka pieteicēja uzdotie jautājumi un strīdus lēmuma pieprasījums attiecās uz vienu un to pašu administratīvo lietu, proti, /pers. G/ lietu, un pieteicējs vēlējies noskaidrot, kā Universitāte izvērtējusi plaģiātisma jautājumu un kāpēc nonākusi pie secinājuma, ka bakalaura diploms /pers. G/ ir anulējams, bet maģistra diploms – nē. Šajā sakarā pieteicējs vienā no iesniegumiem arī uzsvēris, ka par /pers. G/ lietu interesējas kā Latvijas Žurnālistu savienības biedrs, kurš gatavo mediju publikācijas par Latvijas Universitātes veiktās pārbaudes objektivitāti un ieinteresētību noskaidrot patiesību.

Arī Universitāte gan pieteicēja jautājumus, kas izskatāmi Iesniegumu likuma kārtībā, gan iesniegto informācijas pieprasījumu izskatīja vienkopus, sniedzot atbildes un paziņojot atteikumu izsniegt strīdus lēmumu vienā dokumentā, kas liecina, ka iestāde apzinājās pieteicēja iesniegumu savstarpējo saikni.

Šādos apstākļos tiesai vajadzēja izvērtēt, vai iestādei bija iespējams saprast, ka pieteicējs ar strīdus lēmumu vēlas iepazīties arī kā žurnālists (šis apstāklis vēl jo vairāk norādītu uz to, ka iestādei bija pienākums atbilstoši labas pārvaldības principam un objektīvās izmeklēšanas principam izskaidrot pieteicējam, kādi aspekti ir būtiski, lai varētu pilnvērtīgi izlemt jautājumu par strīdus lēmuma izsniegšanu).

[12] Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka tiesa, secinot, ka Universitātes atteikums ir tiesisks, nav pienācīgi izvērtējusi to, vai un kādu informāciju par pieteicēja informācijas pieprasījuma mērķi varēja gūt, kopsakarā aplūkojot pieteicēja ar /pers. G/ lietu saistītos un Universitātes atteikumā vienkopus izskatītos iesniegumus un to, ka pieteicēja ziņojums nebija lietvedības par /pers. G/ maģistra darba pārbaudi uzsākšanas pamatā. Tāpat tiesa nav ņēmusi vērā arī to, kādi pienākumi konkrētajos apstākļos Universitātei izrietēja no Administratīvā procesa likuma 59.panta pirmās daļas (objektīvās izmeklēšanas principa) un labas pārvaldības principa.

[13] Vienlaikus Senāts nepiekrīt kasācijas sūdzībā paustajam viedoklim, ka strīdus lēmums nav uzskatāms par ierobežotas pieejamības informāciju. Lai arī tiesa spriedumā šo jautājumu nav izvērstāk aplūkojusi, no lietas materiāliem redzams, ka Universitātes atteikumā ir pareizi izskaidrots, ka jautājums par augstākās izglītības diploma anulēšanu /pers. G/ skar viņa kā fiziskas personas privāto dzīvi, tādējādi lēmums, ar kuru šāds jautājums tiek izlemts, satur ziņas par /pers. G/ privāto dzīvi. Šā iemesla dēļ strīdus lēmums atbilstoši Informācijas atklātības likuma 5.panta otrās daļas 4.punktam ir ierobežotas pieejamības informācija.

Minētais gan nenozīmē, ka līdz ar to šādas informācijas izsniegšana nav iespējama. Kā tas vairākkārt jau atzīts Senāta judikatūrā, informācijai piemītošs ierobežotas pieejamības informācijas statuss neizslēdz iespēju, ka arī šādu informāciju var izsniegt. Katrā konkrētā gadījumā ir jānovērtē, kurai no interesēm – tai, kuras aizsardzībai noteikts ierobežotas pieejamības informācijas statuss, vai tai, kura pamato leģitīmu šīs informācijas saņemšanas nepieciešamību, konkrētajos apstākļos ir dodama priekšroka (*Senāta 2018.gada 23.aprīļa sprieduma lietā Nr. SKA-244/2018 (ECLI:LV:AT:2018:0423.A420156016.2.S) 8.punkts, 2018.gada 31.oktobra sprieduma lietā Nr. SKA-394/2018 (ECLI:LV:AT:2018:1031.A420261416.2.S) 7.punkts, 2019.gada 18.aprīļa sprieduma lietā Nr. SKA-917/2019 (ECLI:LV:AT:2019:0418.A420169118.5.S) 8.punkts, 2019.gada 7.jūnija sprieduma lietā Nr. SKA-661/2019 (ECLI:LV:AT:2019:0607.A420236517.5.S) 6., 7.punkts*).

II

[14] To, ka strīdus lēmuma izsniegšana varētu būt pieļaujama, ja pieteicējs pamatotu nepieciešamību šo informāciju saņemt, atzinusi arī tiesa. Vienlaikus tiesa secinājusi, ka pieteicējs nav pietiekami skaidri pamatojis, kāpēc viņam nepieciešams iepazīties ar strīdus lēmumu, un tāpēc uzskatījusi, ka arī tiesai nav iespējams izvērtēt, vai pieteicējam strīdus lēmums izsniedzams.

Senāts atzīst, ka tiesa minēto secinājumu nav pamatojusi.

Sprieduma motīvu daļā tiesa ir tikai apgalvojusi, ka pieteikumā tiesai pieteicējs esot norādījis vien to, ka tiesības saņemt strīdus lēmumu viņam izriet no Informācijas atklātības likuma un strīdus lēmuma izsniegšana pieteicējam būtu sabiedrības interesēs, jo skar iespējamu valsts amatpersonas prettiesisku rīcību un Latvijas Republikas Satversmē nostiprināto tiesību iespējamu aizskārumu.

Tomēr Senāts konstatē, ka tiesa pati sprieduma aprakstošajā daļā, atreferējot pieteicēja pieteikumu un papildu paskaidrojumus, ir norādījusi uz šādu pieteicēja tiesai sniegtu skaidrojumu: 1) pieteicējs ir Latvijas Žurnālistu savienības biedrs, kurš sagatavo mediju publikācijas par Universitātes veiktās pārbaudes objektivitāti un ieinteresētību noskaidrot patiesību; 2) pieteicējs rīkojas sabiedrības kopīgo interešu vārdā – lai nepieļautu, ka persona, kura prettiesiski ieguvusi jurista kvalifikāciju un secīgi valsts amatpersonas – /amats/ – amatu (proti, /pers. G/), prettiesiski īsteno valsts varu; 3) pieteicējam ir bažas, ka Universitāte pretēji sabiedrības interesēm pārbaudi ir veikusi nepilnīgi.

Senātam nav saprotams, kāpēc tiesa minēto pieteicēja pamatojumu uzskatījusi par tādu, kas neļauj tiesai saprast, kādu mērķu dēļ pieteicējam nepieciešama pieprasītā informācija (un attiecīgi liedz tiesai vērtēt, vai ir pamats uzdot Universitātei to izsniegt). Kā jau minēts, spriedumā tiesa šo savu uzskatu nav izvērstāk pamatojusi. Savukārt, Senāta ieskatā, pieteicēja sniegtais pamatojums ir pietiekami skaidrs un saprotams, jo īpaši ņemot vērā to, ka konkrētais gadījums (tas, ka valsts amatpersona – /amats/ – diplomu tiesību zinātnē ieguvis, sagatavojot plaģiātu) bija plaši izskanējis arī plašsaziņas līdzekļos un pašsaprotami var raisīt leģitīmu sabiedrības interesi. Senāts arī vērš tiesas uzmanību, ka tad, ja tiesai tomēr kaut kādu iemeslu dēļ pieteicēja norādītais pamatojums nešķita pietiekami skaidrs un saprotams, tiesai bija iespējams uzdot pieteicējam jautājumus, aicinot papildināt vai precizēt savus apsvērumus. Senāts atgādina, ka objektīvās izmeklēšanas princips administratīvajā procesā attiecas arī uz tiesu.

Ievērojot minēto, Senāts nesaskata, ka tiesai būtu bijuši objektīvi šķēršļi pēc būtības vērtēt to, vai ir pamats pieteicēja pieprasītās informācijas izsniegšanai.

III

[15] Rezumējot minēto, Senāts atzīst, ka Administratīvās rajona tiesas spriedums daļā, ar kuru noraidīts pieteikums par Universitātes atteikuma atzīšanu par prettiesisku un pienākuma uzlikšanu izsniegt pieteicējam strīdus lēmumu, ir atceļams, un lieta nododama jaunai izskatīšanai Administratīvajā rajona tiesā.

Senāts arī vērš tiesas uzmanību uz to, ka, izskatot lietu no jauna, būtu jāapsver /pers. G/ pieaicināšana šajā lietā trešās personas statusā. Tiesai, uzklausot pieteicēju, būtu arī jāpārbauda, vai atbilstoši Administratīvā procesa likuma 184.panta normām konkrētajā gadījumā ir pamats Universitātes atteikuma tiesiskumu skatīt kā atsevišķu (patstāvīgu) prasījumu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 129.[1]panta pirmās daļas 1.punktu, 348.panta pirmās daļas 2.punktu un 351.pantu, Senāts

nosprieda

atcelt Administratīvās rajona tiesas 2021.gada 29.oktobra spriedumu daļā, ar kuru noraidīts /pers. D/ pieteikums par Latvijas Universitātes 2021.gada 31.marta vēstulē Nr. 1-13/266 ietvertā atteikuma izsniegt /pers. D/ viņa pieprasīto informāciju (Juridiskās fakultātes Domes 2021.gada 22.februāra lēmumu) atzīšanu par prettiesisku un pienākuma uzlikšanu Latvijas Universitātei izsniegt /pers. D/ pieprasīto informāciju, un nodot lietu jaunai izskatīšanai Administratīvajā rajona tiesā.

Atmaksāt /pers. D/ drošības naudu 70 *euro*.

Spriedums nav pārsūdzams.

I. Višķere Dz. Amerika V. Krūmiņa